SĂ FIE PE DEPLIN VALORIFICAT ACTUALUL MOMENT PRIELNIC, PENTRU CONTINUA ASCENSIUNE A RUGBYULUI ROMÂNESC!

Se poate afirma — şi cu deplin temei — că sezonul competiţional 1976/77 a fost pentru rugbyul românesc un sezon bun şi, ceea ce-i mai important, deosebit de încurajator în privinţa perspectivelor. Rugbyştii noştri au devenit campioni ai Europei, ca urmare a unor evoluţii şi rezultate excelente. Pe planul celei mai importante competiţii naţionale — campionatul — se poate, de asemenea, aprecia că am asistat la o creştere vădită a calităţii partidelor, reflectare, ne-ar place să credem, a concepţiei noi, ofensive, care a stat la baza evoluţiei atît de bune a echipei reprezentative în ultimul timp.

Echipa României pe un drum ascendent

XV-le nostru naţional a cîştigat Campionatul european de trei ori. Dar ultima sa victorie în această întrecere continentală — ce tinde a deveni tot mai importantă şi, în consecinţă, semnificativă — se detaşează prin ecourile pe care le-a stîrnit. Se ştie că pe planul balonului oval confruntarea româno-franceză a fost, şi este încă, decisivă în privinţa desemnării cîştigătoarei competiţiei organizate de **F.I.R.A.** Nici un succes nu a fost mai lăudat ca acesta din urmă. Şi iată de ce. Am mai învins XV-le Franţei şi în trecut, poate la scoruri mai categorice (ne gîndim, de pildă, la acel 11—5 din 1960), dar cel din urmă, 15—12, de pe Giuleşti, este considerat mai strălucitor pentru că are la bază **trei „eseuri" înscrise francezilor,** stabilindu-se cu acest prilej un record absolut de meci! Am mai învins XV-le Italiei şi în trecut, uneori destul de net, dar niciodată cu... 69—0! (scorul record al ultimei partide de pe acelaşi stadion al clubului Rapid). Este vorba despre nişte superlative absolute privind comportamentul rugbyştilor noştri în raport cu principalii lor adversari continentali, care ne vorbesc de faptul că jocul echipei reprezentative a fost aşezat pe un făgaş nou de către doi tehnicieni destoinici, antrenorul federal **Valeriu Irimescu** şi colaboratorul său apropiat **Petre Cosmănescu.** Un făgaş care apropie rugbyul românesc — ne face plăcere s-o spunem — de marele nivel mondial. Unde se vede că experienţa acumulată în partidele cu Franţa, în primul rînd, în turneul din Noua Zeelandă, în contactele (deşi mult prea timide) cu rugbyul britanic, începe să dea roade.

Ce bine ar fi însă dacă în acest proces pozitiv de pregătire complexă (fizică şi tehnică) ar fi angrenaţi mai mulţi rugbyşti. Dacă totul nu s-ar rezuma la o mînă de oameni, 20—25 de elemente detaşate prin valoarea lor, deja recunoscută pe toate terenurile de rugby din ţară. Aşteptăm, de aceea, eforturi mai mari în punerea pe picioare a unei formaţii B, să-i spunem de tineret, în stabilirea unui calendar adecvat pentru o asemenea echipă, care să-i întrunească pe jucătorii de perspectivă, şi în pregătirea ei la acelaşi nivel înalt. Numai astfel putem privi cu optimism către mîine, fără a fi expuşi unor fluctuaţii în evoluţia „naţionalei", destul de evidente şi supărătoare în trecut.

Campionatul în căutarea formulei ideale

Principalul rezervor de talente şi, implicit, de valori pentru echipa naţională rămîne campionatul Diviziei A. Putem situa trecuta sa ediţie la polul pozitiv. Sub impulsul internaţionalilor, sub impresia celor văzute la TV (este vorba mai cu seamă de partidele din Turneul celor 5 naţiuni, transmise în direct), rugbyştii noştri au început să evolueze tot mai aproape de exigenţele unui joc modern, de totală angajare, de participare a tuturor celor care alcătuiesc echipele — înaintaşi şi jucători din liniile de treisferturi — la acţiunile de atac, dar şi de apărare, la urmărirea permanentă a purtătorului de balon, astfel ca fazele să se încheie, dacă sînt bine pregătite, cu **încercări,** principalul şi cel mai spectaculos mod de a înscrie în rugby. Noi socotim că, în afara unui progres conceptional, am întîlnit în trecutul campionat (în multe partide) şi o creştere a potenţialului fizico-tehnic la mulţi rugbyşti, componenţi mai ales ai formaţiilor fruntaşe. Ne face o deosebită plăcere să numim cîteva formaţii care au onorat această manieră nouă de joc. În primul rînd **STEAUA,** campioana, a impresionat prin jocul ei de mare angajament, facilitat de o înaintare de „zile mari", bine pusă la punct, ceea ce a condus-o în final la o eficacitate maximă: **351** puncte înscrise în cele **14** partide din turneul final. Cîteva elemente de excepţie s-au detaşat din acest compartiment-cheie: **Marin Ionescu, Florică Murariu, Mircea Munteanu,** mai ales. O contribuţie plină de înţelepciune a avut-o în determinarea succeselor şi căpitanul formaţiei, fundaşul **Radu Durbac,** eficace şi încă în plină tinereţe. Oportun, mijlocaşul la deschidere **Dumitru Alexandru. FARUL** — după doi ani de supremaţie — a cedat în faţa unei formaţii evident mai puternice, mai bune. Dar constănţenii au rămas şi rămîn în continuare pe prim-planul rugbyului prin jocul lor ofensiv, atît de agreabil de urmărit, purtat cu dezinvoltură de o excelentă linie de treisferturi. Un **Bucos, Motrescu, Varga, Ianusevici, Ştefan Cristea** s-au relevat adeseori, dar înaintarea, care a acuzat lipsa cîtorva piese grele **(Muşat, Dărăban, Podaru),** nu le-a protejat suficient jocul. Locul doi îl onorează, în aceste condiţii, pe constănţeni. Plină de promisiuni comportarea formaţiei DINAMO, pe a treia treaptă a podiumului. Ne-au plăcut ideea de joc, fantezia acestui XV, care îmbină cel mai bine schimbul de generaţii. Aici „vechii" **Dragomirescu, Baciu, Nica, Dăiculescu, Roman** se înţeleg de minune cu cei din noul val: **I. Constantin, Paraschiv, Borş, M. Zafiescu. Marin, Aldea, C. Gheorghe.** Poate că într-asta aflăm secretul atîtor (neaşteptate) succese dinamoviste, dintre care cele realizate în faţa Stelei şi Farului (la Bucureşti) au însemnat mici „capodopere".

Un campionat pe care să-l domine, însă, mereu aceleaşi echipe devine monoton. De aceea, sistemul competiţional actual (mai întîi — 4 serii a cîte 4, — de calificare —, şi apoi două serii de 8, în care se joacă pentru titlu, respectiv pentru evitarea retrogradării) dă tuturor competitoarelor şansa de a produce oricînd... dorita surpriză! Aşadar, celorlalte formaţii **(Ştiinţa Petroşani, Politehnica Iaşi, R. C. Griviţa Roşie, Universitatea Timişoara, Sportul studenţesc, Rulmentul Bîrlad, C.S.M. Sibiu** etc), care au avut evoluţii mai mult sau mai puţin neconcludente, le rămîn larg deschise căile revanşei. Aşteptăm...

Eduard Suciu *mai rapid ca* Jacques Fouroux! *Aspect de la ultimul meci (amical)* România — Franţa, *disputat pe stadionul parizian Parc des Princes*
Foto: Marcel BESSON (Miroir Sprint)

Şi la Avrig copiii joacă rugby...

12 judeţe noi în care se joacă rugby **(Maramureş, Bihor, Covasna, Teleorman, Ialomiţa** etc). Centre geografice pitoreşti pe harta balonului oval: **Simeria, Tîrgovişte, Avrig...** Un număr dublu de echipe. Creşterea de 5—6 ori a masei de practicanţi. Şi, mai presus de toate, existenţa **campionatului republican divizionar al juniorilor şi şcolarilor.**

Cam aşa ar arăta o foarte sumară statistică a rugbyului juvenil în anii din urmă. O statistică care vorbeşte şi ea, de la sine, destul de mult. Este categoric, copiii s-au apropiat în număr tot mai mare de balonul oval. Iar înfiinţarea întrecerii, care asigură o activitate competiţională de durată (a cărei primă ediţie s-a încheiat în iunie anul acesta, cu victoria **Şcolii sportive Locomotiva Bucureşti)** a însemnat tocmai materializarea acestei emulaţii. Sigur că şi la nivelul cel mai „tînăr", campionatul nu constituie unica posibilitate de măsurare a forţelor. Există competiţii cu caracter departamental (acea pilduitoare idee a **Ministerului Transporturilor şi Telecomunicaţiilor)** sau cu caracter local (în Capitală, comisia municipală — sau însăşi şcolile, cluburile sau asociaţiile — organizează diverse „Cupe"). Punctul vulnerabil este (mai bine zis, era) altul: posibilitatea continuării activităţii de performanţă la terminarea junioratului. Ştiind aceasta, F.R.R. a luat o măsură perfect justificată de situaţia respectivă: începînd cu anul competiţional 1977/78, campionatul Diviziei B a devenit Divizia B-tineret. Se va admite pentru ultima dată participarea la joc a cel mult 3 rugbyşti de formaţie care depăşesc vîrsta de 25 de ani, tinzîndu-se ca în viitor limita să fie 26 de ani. Desigur, la anii aceştia un rugbyst nu este bătrîn. Dar — se pune întrebarea — dacă pînă atunci el nu reuşeşte să se afirme, de ce ar ocupa locul într-o echipă, cînd oameni de 19—20 de ani nu au unde juca?

Dacă neajunsurile ar fi eliminate cu fermitate

Desigur, nu toate stau pe roze în casa rugbyului. Astfel, „Cupa federaţiei", întrecere chemată să umple golul competiţional atunci cînd echipierii formaţiei reprezentative sînt angajaţi în pregătirile partidelor internaţionale, nu se ridică la nivelul aşteptărilor, fiind tratată ca un fel de „rudă săracă" de mai toate divizionarele noastre care o „onorează" doar pentru a nu pierde puncte în clasamentul... campionatului. Mai mult, însăşi Comisia de competiţii, din cadrul FRR, nu prea se „omoară" cu urmărirea celor petrecute în această întrecere, dovadă faptul — fără precedent în mişcarea noastră sportivă — că unele au fost echipele care au fost anunţate a fi retrogradat la sfîrşitul campionatului (26 iunie) şi altele la... 11 iulie, după cercetarea foilor de arbitraj din cadrul Cupei FRR (!?!), adică atunci cînd Comisia a binevoit a se întruni în vederea omologării rezultatelor şi clasamentelor **(Gloria Buzău este victima acestui mod nepermis de lucru,** deoarece pierzînd un punct pentru o neprezentare în susmenţionata Cupă a ajuns în situaţia de retrogradare). Nici în ceea ce priveşte divizia B lucrurile nu sînt dintre cele mai bune. Întrecerile din acest eşalon important al rugbyului nostru au o valoare prea scăzută; asistăm la multe neprezentări, iregularităţi, scandaluri, fapte incompatibile cu morala şi etica societăţii noastre socialiste.

Trecînd însă peste aceste neajunsuri — care din fericire nu fac notă dominantă —, sperînd în grabnica lor lichidare, putem aprecia că activitatea rugbyştilor se desfăşoară la un nivel crescut faţă de trecut şi că există toate premisele ca linia ascendentă pe care păşeşte rugbyul românesc să continue spre marea bucurie a tuturor celor care iubesc balonul oval, implîntat pe meleagurile noastre cu mai bine de 60 de ani în urmă.

Cum se prezintă, prin urmare, rugbyul românesc la graniţa dintre două sezoane?

- **XV-le ţării, campion al Europei, are datoria să-şi apere titlul şi să-şi probeze maturitatea, prilejul fiind oferit de un calendar dificil, cuprinzînd partide în deplasare cu cei mai puternici adversari: Franţa (10 decembrie, Clermont Ferrand) şi Italia (26 noiembrie).**
- **Campionatul primei divizii şi-a găsit o formulă viabilă. Viitoarea sa ediţie trebuie să însemne — în acest cadru — o şi mai accentuată creştere a calităţii partidelor, pe drumul rugbyului modern, de angajare deplină la nivelul întregii echipe.**
- **Schimbul de mîine poate fi privit cu optimism. Cei mai tineri rugbyşti — juniorii — au competiţii de regularitate (interne şi internaţionale), explozia de cantitate urmînd să o atragă, în mod firesc, şi pe cea de calitate.**
- **Nu se pot pretinde performanţe echipelor divizionare fără un suport material adecvat. În primul rînd este necesar să se asigure terenuri de antrenament şi de joc TUTUROR competitoarelor!**
- **La progresul general al sportului cu balonul oval trebuie să pună umărul într-un mod mai activ toţi factorii. Aşteptăm cu încredere rezultatele noilor promoţii de tehnicieni, iar din partea arbitrilor (şi nu numai bucureşteni!) mai multă autoritate, siguranţă, competenţă.**

Pagină realizată de
Dimitrie CALLIMACHI, Tiberiu STAMA, Geo RAEŢCHI

ECOURI DIN TABERELE A TREI PERMANENTE CANDIDATE LA TITLU...

Petre Cosmănescu: „O MUNCĂ STĂRUITOARE DE TREI ANI, PENTRU UN TITLU DE CAMPIOANĂ!"

Steaua a cucerit anul acesta pentru a 10-a oară titlul de campioană a ţării la rugby. O performanţă strălucită, totodată un frumos omagiu oferit clubului cu prilejul aniversării a trei decenii de existenţă. Cum a fost posibil acest succes? Ne răspunde col. **Petre Cosmănescu,** antrenorul echipei militare:

— Încercăm de trei ani să cucerim titlul de campioană. Au fost trei ani de căutări, de reîmprospătare a lotului, de omogenizare şi maturizare a jucătorilor nou promovaţi.

— Care au fost atuurile echipei?

— O bună concepţie de joc, în funcţie de adversarul întîlnit şi progrese evidente pe toate compartimentele. Nu împărtăşesc opiniile acelora care au considerat înaintarea superioară treisferturilor. Altfel n-ar mai fi fost vorba de omogenitate. Dimpotrivă, am realizat un tot, o unitate desăvîrşită, fizică dar şi sufletească.

— Cînd i-aţi titularizat pe Murariu, M. Ionescu şi Munteanu, unii specialişti au ridicat din sprîncene...

— Întinerirea trebuie să fie un proces normal în viaţa unei echipe. De aceea o vom continua, deşi media de vîrstă a formaţiei nu trece de 25 de ani. Popa, ca fundaş, Mugurel Ionescu (mijlocaş), Paraschiv (linia a 2-a), Penciulescu (linia a 3-a) sînt doar cîţiva dintre foştii juniori aflaţi în vederile noastre.

Mihai Naca: „LOCUL 2? O POZIŢIE FIREASCĂ, ÎN CONJUNCTURA PRIN CARE AM TRECUT..."

Farul Constanţa ar fi putut realiza în acest an o performanţă rară: cucerirea pentru a treia oară consecutiv a campionatului naţional.

— Ce factori au stopat realizarea acestui pas? îl întrebăm pe prof. **Mihai Naca,** antrenorul XV-lui constănţean.

— Unul singur şi anume suita de accidentări intervenite de-a lungul competiţiei. Au trecut astfel pe tuşă aproape jumătate dintre titulari: Muşat, Holban, Olteanu, Podaru, Ioniţă, Ianusevici. Altfel...

— Am salutat faptul că aţi acţionat ferm, promovînd cu mult curaj cîteva elemente tinere: Grigore, ca taloner, Nache, în linia a 3-a, pe Galan şi Ion Vasile. Operaţia va continua?

— Oricum va continua, chiar dacă foştii titulari, o dată restabiliţi, vor intra în echipă. Vom folosi pepiniera proprie, paralel cu promovarea unor juniori de la şcolile sportive nr. 2 din Constanţa şi Bucureşti. În acelaşi timp, vom conta şi pe Marian Burghelea, absolvent de facultate, repartizat la Constanţa.

— Prin urmare, o acţiune de reconstrucţie a Farului...

— Da, aceasta este intenţia noastră şi singura cale pentru a ne menţine obiectivul propus şi în anii următori: locul 1—2.

Ion Ţuţuianu: „AVEM O ECHIPĂ ÎN DEVENIRE!"

Pe cei care urmăresc cu regularitate activitatea internă nu se poate să nu-i impresioneze evoluţia echipei Dinamo şi jocul ei eminamente ofensiv. La rugby, „cine spune Dinamo, spune spectacol".

— Cum se face — l-am întrebat pe I. Ţuţuianu — că tocmai atunci cînd nimeni nu vă acordă şansă renaşteţi şi faceţi adevărate minuni? Aşa s-a întîmplat şi cu Steaua, şi cu Farul...

— Noi nu acceptăm aprioric înfrîngerea, oricine ne-ar fi adversar. De aceea, în retur, pe primele două clasate le-am învins categoric. Înclin să cred că succesul se datorează omogenităţii formaţiei noastre şi unei ambiţii nemăsurate, ca şi celorlalte arme specifice tinereţii. Pentru că echipa noastră este tînără, deşi în rîndurile ei găsim încă un Nica, un Baciu sau Dragomirescu. Dar cine şi-ar putea permite luxul de a renunţa la serviciile lor?

— Cum abordaţi noul campionat?

— Cu multă încredere. Am întărit echipa la nivelul liniei a doua prin venirea de la Timişoara a internaţionalului Radu Malancu. Aşteptăm şi „explozia" valorică a lui Corneliu Gheorghe, a lui Marian Zafiescu, a fostului atlet Marin Iordan, a noului fundaş Florin Ionescu. De-am avea şi un teren al nostru...